

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

w dniu 12 kwietnia 2018r.

w sprawie **M.B.**

oskarżonego z art. 294§1 k.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 29 czerwca 2017r., sygn. akt II Aka [...]/17 utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego we W. z dnia 4 listopada 2016r., sygn. akt II K [...]/16

- 1. oddala kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciąża skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego i materialnego, których miałby dopuścić się Sąd Apelacyjny, gdy w istocie zmierza ona wyłącznie do powtórzenia kontroli odwoławczej przeprowadzonej w sprawie, a więc ponownie stawia zarzuty wadliwego procedowania przed Sądem Okręgowym. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych.

Z perspektywy oceny sformułowanych w niniejszej sprawie zarzutów kasacyjnych podnieść należy, że w istocie stanowią one próbę uczynienia

z postępowania kasacyjnego trzeciej instancji kontroli orzeczenia. Stanowczo zatem stwierdzić należy, że celem postępowania kasacyjnego nie jest ani powielająca kontrolę apelacyjną ocena rozumowania sądu *meriti* ani kontrola przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych.

Tymczasem zarzuty podniesione w kasacji tj. pierwszy i trzeci, stanowią powtórzenie zarzutu zawartego w apelacji, określonego jako błąd w ustaleniach faktycznych. Dla potrzeb niniejszego postępowania zarzut ten przybrał formę obrazu prawa procesowego tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i obrazu prawa materialnego tj. art. 23 k.k.

Zauważyć więc należy, że zarzut ten był rozpoznany przez Sąd Apelacyjny i szczegółowo omówiony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 7 – 9). Dotyczy to zarówno możliwości zastosowania instytucji czynnego żalu, jak i oceny wiarygodności wyjaśnień M.B. i pozostałych oskarżonych. Słusznie sąd *meriti*, a za nim Sąd Odwoławczy, uznały że trudno mówić aby oskarżony M.B. odstąpił od popełnienia przypisanego mu przestępstwa w sytuacji, gdy mając możliwość nie zapobiegł jego popełnieniu i czynnie uczestniczył w podziale zysków z dokonanej kradzieży (k. 27 – 29 uzasadnienia SO). Co więcej, bez udziału M.B. dokonanie przypisanego przestępstwa w zaistniałej formie w ogóle nie było możliwe.

Podnieść trzeba, że postawienie w kasacji zarzutu naruszenia prawa materialnego stoi w oczywistej sprzeczności ze stawianym jednocześnie zarzutem obrazu prawa procesowego. Podstawą bowiem stawiania takiego zarzutu jest przyjęcie, że sąd prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie, lecz popełnił błąd w procesie subsumcji lub wykładni. Tak jednak nie jest w tym przypadku. Obrona kwestionuje bowiem prawidłowość ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I – instancji, które skutkowały przyjęciem skazania z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. Prawidłowości dokonania takiej kwalifikacji prawnej przypisanego skazanemu czynu nie sposób jednak zakwestionować (w realiach niniejszej sprawy) bez zmiany ustaleń faktycznych.

Jako bezzasadny należy również ocenić zarzut naruszenia art. 5§2 k.p.k. Przepis ten dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości którejs ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd.

Brak zatem podstaw do przyjęcia, że Sąd Odwoławczy rozpoznał sprawę z naruszeniem art. 433 § 2 k.p.k. lub że sporządzając uzasadnienie swego orzeczenia obraził art. 457 § 3 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

a.ł.